

Wpływ warunków środowiskowych i diety na wartość użytkową sielawy (*Coregonus albula*)

Zdzisław Zakęś¹, Renata Pietrzak-Fiećko², Mirosław Szczepkowski³, Monika Modzelewska-Kapituła⁴,
Maciej Rożyński¹

¹Zakład Akwakultury, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

²Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

³Katedra Towaroznawstwa i Badań Żywności, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

⁴Katedra Technologii i Chemii Mięsa, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

Celem badań było określenie wpływu diety na wydajność rzeźną dzikiej (pokarm naturalny; grupa D) i hodowlanej (pasza komponowana, ryby podchowywane w systemach recyrkulacyjnych; grupa H) sielawy. Analizowano również podstawowy skład chemiczny i zawartość kwasów tłuszczowych w tuszce sielawy. Wydajność rzeźna sielawy patroszonej (grupa H) przyjęła o ok. 2% wyższą wartość niż w grupie D ($P \leq 0,05$). W przypadku tuszki (ryba patroszona i odgłowiona) różnica między grupami ryb nie była już istotna statystycznie ($P > 0,05$). Tuszka ryb hodowlanych zawierała 2,5-krotnie więcej tłuszczu w porównaniu do ryb dzikich. Natomiast poziom białka był podobny. W tuszce ryb hodowlanych relatywny, łączny udział kwasów jednonienasyconych (MUFA) był istotnie wyższy (49,98 wobec 31,53% wszystkich kwasów tłuszczowych (wkt). Z kolei udział wielonienasyconych (PUFA), w tym $\leq n-3$ PUFA był niższy, odpowiednio 18,55 wobec 24,71% wkt i 8,36 wobec 14,89% wkt ($P \leq 0,05$). Wyższa zawartość tłuszczu w ciele sielawy H skutkowała wyższą zawartością kwasu eikozapentaenowego (EPA; 20:5n-3) i dokozaheksaenowego (DHA; 22:6n-3), a także kwasów n-3 PUFA i PUFA (wyrażona w mg 100 g⁻¹ tuszki) niż w tuszce sielawy z grupy D ($P \leq 0,05$).

Badania zrealizowano w ramach tematu statutowego (nr S-028) Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie oraz Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie (projekt Nr 528-0704-0806).